

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **V. R.**, zast. JUDr. Františkem Kadlecem, advokátem, se sídlem Španielova 7/1266, 163 00 Praha 6 – Řepy, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o sirotčí důchod, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2002, č. j. 27 Ca 131/2002 – 14,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2002, č. j. 27 Ca 131/2002 – 14, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 9. 4. 2002, č. X, byla zamítnuta žádost žalobkyně o sirotčí důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 52 zákona č. 155/1995 Sb. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že nárok na sirotčí důchod má nezaopatřené dítě, a to v případě, že zemřel rodič (osvojitel) tohoto dítěte, nebo osoba, která převzala dítě do péče nahrazující péči rodičů, a na niž bylo dítě v době její smrti převážně odkázáno výživou, kterou nemohli ze závažných důvodů zajistit rodiče tohoto dítěte. Za dítě převzaté do péče nahrazující péči rodičů se považuje dítě, které bylo do této péče převzato na základě rozhodnutí příslušného orgánu (obvykle soud, popřípadě okresní úřad), dítě manžela, které mu bylo svěřeno do výchovy rozhodnutím soudu, a dítě manžela, zemřel-li druhý rodič dítěte nebo není-li znám. Žalovaná dále uvedla, že podle usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 1984, podle něhož F. R. není biologický otec žalobkyně, nutno dovodit, že žalobkyni na přiznání sirotčího důchodu nárok nevznikl.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně opravný prostředek, v němž vyslovila názor, že podmínky pro přiznání sirotčího důchodu splňuje. Uvedla, že F. R. zemřel dne 26. 12. 2001; jako manžel její matky o ni pečoval jako o vlastní, a to nepřetržitě od jejího narození až do své smrti ji materiálně zabezpečoval a pobíral na ni přídavky na dítě. Poukazovala dále na to, že studuje vysokou školu a byla na jmenovaného odkázána výživou, neboť žila pouze s ním ve společné domácnosti. Proto je jí známo, že jmenovaný na ni pobíral přídavky na děti. F. R. dlouhodobě nežil ve společné domácnosti s její matkou. Žil se žalobkyní a choval se k ní jako k vlastní dceři. Až do jeho smrti nevěděla, že není jeho dcera, vždyť má i jeho jméno. Skutečnost, že není jeho pokrevní dcera, zjistila až v souvislosti s řízením o dědictví po jeho úmrtí. Namítala dále, že pokud F. R. pobíral přídavky na dítě po dobu svého života až do své smrti, což by mělo být průkazné z evidence žalované, jistě za svého života učinil akt o tom, že ji převzal do péče nahrazující péči rodičů, na základě kterého mu byl návrh na přídavky na dítě přiznán a přídavky vypláceny.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 10. 2002, č. j. 27 Ca 131/2002 – 14, rozhodnutí žalované potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu dávkového spisu žalobkyně, z jejího výsledku, z výsledku matky žalobkyně, svědkyně V. R., a svědkyně M. S. - sestry žalobkyně, dále ze spisu V. R. ve věci vdovského důchodu a ze spisu F. R. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 9. 4. 2002 je třeba jako věcně správné ve smyslu ustanovení § 250q o. s. ř. potvrdit. V průběhu řízení bylo prokázáno, že F. R. není otcem navrhovatelky. Soud proto posuzoval otázku, zda F. R. převzal navrhovatelku do péče nahrazující péči rodičů, a zda navrhovatelka byla v době jeho smrti na něho převážně odkázána výživou, kterou nemohli ze závažných důvodů zajistit její rodiče. Okolnost, že dítě bylo převzato do péče nahrazující péči rodičů je zvláštní právní skutečností, která má vliv především v souvislosti s posouzením nároku na pozůstalostní dávky důchodového pojištění. Za dítě převzaté do péče nahrazující péči rodičů se považuje dítě, jež bylo převzato do takové péče na základě rozhodnutí příslušného orgánu, nebo dítě manžela, které mu bylo svěřeno do výchovy rozhodnutím soudu, nebo dítě manžela, zemřel-li druhý rodič dítěte nebo není-li znám. Navrhovatelka nebyla svěřena do výchovy F. R. na základě rozhodnutí příslušného orgánu, ani mu nebyla svěřena do výchovy rozhodnutím soudu. F. R. tedy podle názoru soudu nelze pokládat za osobu, která převzala dítě do péče nahrazující péči rodičů, neboť V. R. byla vychovávána matkou. Na F. R. nebyla ani odkázána výživou, neboť její matka řádně pracovala až do 30. 6. 2000, a poté pobírala starobní důchod, takže z těchto příjmů mohla potřeby dcery uspokojovat. Soud dospěl k závěru, že u navrhovatelky nejsou splněny podmínky pro přiznání sirotčího důchodu, a proto Česká správa sociálního zabezpečení rozhodla správně, pokud žádost o sirotčí důchod zamítla.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání, v němž namítala, že soud nesprávně hodnotil posouzení otázky týkající se jejího převzetí zemřelým F. R. do péče nahrazující péči rodičů. Poukazovala na to, že se jmenovaným žila od malička, on se o ni staral jako o vlastní a materiálně ji zabezpečoval v době, kdy její matka pro vážné onemocnění progresivně přecházející v psychickou poruchu o ni dlouhodobě nepečovala, ani ji nemohla materiálně podporovat. Namítala dále, že o jmenovaného jako jediná řádně pečovala v době jeho nemoci před smrtí a spolu vytvářeli rodinu, neboť i když jeho manželka a její matka s nimi žila v jednom domě, bydlela v důsledku předchozích rozporů a zejména v důsledku svého onemocnění dlouhodobě odděleně, a tyto skutečnosti trvaly nezměněně až do smrti F. R. Její matka, pokud vypovídá, že žila společně s navrhovatelkou a jmenovaným, a že s nimi společně hospodařila, nesděluje pravdu. To lze zjistit dokazováním, které nebylo prováděno. Namítala dále, že do smrti F. R. nevěděla o tom, že není jeho dcerou. O tom jí nic

nesdělil jmenovaný ani její matka. Uváděná skutečnost velmi závažně zasáhla do jejího dalšího života a ona sama pro neznalost jí nezaviněnou nemá a neměla možnost důsledkům této skutečnosti předcházet, protože dnes již nemá možnost navrhopat určení jejího skutečného otce, a od něho požadovat zabezpečení po dobu přípravy na zaměstnání. Zároveň poukázala na narušený psychický stav své matky a vyslovila názor, že její zdravotní stav by měl být hodnocen a brán v úvahu při posuzování její výpovědi. Navrhovala, aby odvolací soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 12. 2002, č. j. 27 Ca 131/2002 – 24, odvolání odmítl podle § 208 o. s. ř. jako opožděně podané. Vycházel z toho, že navrhovatelce byl rozsudek doručen dne 23. 10. 2002, přičemž odvolání bylo podáno prostřednictvím pošty dne 8. 11. 2002, tedy opožděně. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, v němž uvedla, že dne 23. 10. 2002 byl rozsudek nesprávně doručen její matce, která jí ho předala později. Navrhovala, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a ve věci rozhodl podle návrhu uvedeného v odvolání. Odvolání pak bylo doplněno prostřednictvím zástupce stěžovatelky, JUDr. Františka Kadlece, kterému stěžovatelka udělila plnou moc k řízení ve věci stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze.

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Ads 40/2003 – 41, bylo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. 27 Ca 131/2002, zrušeno, a stěžovatelce nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že shledal, že na danou věc nedopadají přechodná ustanovení obsažená v § 129 s. ř. s. a násl. Konstatoval, že v tomto případě se jedná o značně specifickou situaci, kdy napadené usnesení sice bylo vydáno před účinností s. ř. s., avšak stěžovatelce bylo doručeno až po nabytí účinnosti s. ř. s. Přezkum napadeného usnesení tedy již není možno provést podle dřívější úpravy, obsažené v občanském soudním řádu, nýbrž je nutno postupovat podle s. ř. s., který však ve svých přechodných ustanoveních na tuto situaci výslovně nepamatuje. Za těchto okolností vycházel Nejvyšší správní soud z ústavně zaručeného základního práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod – dále jen „Listiny“) a dovodil, že účastník, který mohl podle staré právní úpravy podat odvolání, může podat kasační stížnost, a to ve lhůtě, kterou stará právní úprava stanovila pro podání odvolání. Soud byl mimo jiné veden snahou celou situaci vyřešit tak, aby postupoval ústavně konformně – tedy aby umožnil přístup stěžovatelky k soudnímu přezkumu citovaného rozsudku Městského soudu v Praze. Soud dále ve věci samé uvedl, že z obsahu spisu nelze vyloučit, že předmětný rozsudek skutečně převzala matka stěžovatelky, z čehož je nutné dovodit, že citovaný rozsudek nebyl stěžovatelce řádně doručen, a nemohl tedy nabýt ani právní moci. Odvolání stěžovatelky proto nemohlo být považováno za opožděné. Zavázal proto Městský soud v Praze k tomu, aby stěžovatelce citovaný rozsudek řádně doručil.

Městský soud poté předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu s tím, že podle jeho názoru je kasační stížnost podána opožděně, neboť rozsudek byl doručen právnímu zástupci žalobkyně dne 29. 1. 2004, a pokud je kasační stížnost podána až 10. 9. 2004, jde o podání po lhůtě.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 28. 12. 2004 vrátil věc Městskému soudu v Praze s tím, že jeho názor o opožděnosti kasační stížnosti nesdílí. Uvedl, že v dané věci bylo třeba vycházet nikoliv z data doručení rozsudku ze dne 8. 10. 2002 zástupci stěžovatelky, neboť v tomto stádiu řízení nebyla zastoupena (plná moc byla udělena ve věci stížnosti

proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2002 a toto zastoupení skončilo právní mocí rozsudku Nejvyššího správního soudu dne 9. 12. 2003), ale z data doručení tohoto rozsudku přímo stěžovatelce, což se stalo podle obsahu spisu dne 30. 8. 2004. Jestliže stěžovatelka podala kasační stížnost dne 10. 9. 2004, pak ji podala včas. Dále Nejvyšší správní soud zavázal Městský soud v Praze k tomu, aby vyzval stěžovatelku k předložení plné moci udělené advokátovi pro řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2002, č. j. 27 Ca 131/2002 – 14, a aby tuto kasační stížnost prostřednictvím advokáta doplnila o náležitosti uvedené v § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost odůvodňuje nesprávným posouzením právní otázky soudem v předchozím řízení. Namítala, že soud v průběhu dokazování provedl též výslech matky žalobkyně a hodnotil její výpověď bez ohledu na její psychické onemocnění, na které žalobkyně v podání i v navržených důkazech poukazovala. Výpověď matky v části směřující proti dokazování žalobkyně o tom, že F. R., ač formálně nebyl jejím biologickým otcem, převzal žalobkyni do péče nahrazující péči rodičů, je ve věci posouzení právní otázky nároku žalobkyně na sirotčí důchod rozhodující. Hodnotu výpovědi matky podle názoru stěžovatelky je potřeba posuzovat v souladu se změněným psychickým stavem. Nyní navrhovaný důkazní prostředek nemohla žalobkyně bez své viny předložit v době jednání soudu – jedná se o znalecký posudek z oboru psychiatrie, vypracovaný pro účely řízení zbavení způsobilosti k právním úkonům matky stěžovatelky V. R. Stěžovatelka dále odkázala na všechny skutečnosti uvedené v jejím původním podání ze dne 8. 10. 2002. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k doplnění dokazování.

Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřila.

Poté byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 27 Ca 131/2002 – 14 ze dne 8. 10. 2002.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci předesílá, že v případě kasační stížnosti podané dne 10. 9. 2003 proti rozsudku vydanému před 1. 1. 2003, avšak doručenému po tomto datu, se nacházel před stejným problémem jako senát rozhodující o odvolání (kasační stížnosti) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. 27 Ca 131/2002, kdy bylo nutno vycházet z toho, že na takový případ ustanovení § 129 a následujících s. ř. s. nepamatovala. Nejvyšší správní soud se však zcela ztotožnil s principy a výkladem čl. 36 a násl. Listiny a na základě výkladu uvedeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Ads 40/2003 – 41, rovněž dovodil, že účastník, který mohl podle staré právní úpravy podat odvolání, může podat i kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud proto přistoupil k meritornímu projednání a rozhodnutí o této kasační stížnosti a přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatelka výslovně dovolává ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a lze dále dovodit, že kasační stížnost obsahuje i důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., byť výslovně neuvedený.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelka se především dovolávala toho, že splňuje podmínky pro přiznání sirotčího důchodu, a dále, že soud provedl nesprávný výklad pojmu „dítě převzaté do péče nahrazující péči rodičů“.

Podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. na sirotčí důchod má nárok nezaopatřené dítě, zemřel-li a) rodiče (osvojitel) dítěte, nebo b) osoba, která převzala dítě do péče nahrazující péči rodičů, a dítě na ni bylo v době její smrti převážně odkázáno výživou, kterou nemohli ze závažných důvodů zajistit jeho rodiče.

Podle § 20 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. dítětem se pro účely tohoto zákona rozumí dítě vlastní nebo osvojené, a pokud se dále nestanoví jinak, též dítě převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů. Podle odst. 2 citovaného ustanovení za dítě převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů se považuje dítě, jež bylo převzato do této péče na základě rozhodnutí příslušného orgánu, dítě manžela, kterému bylo svěřeno do výchovy rozhodnutím soudu, a dítě manžela, zemřel-li druhý rodič dítěte nebo není-li znám.

V posuzované věci jak správní orgán, tak i soud, vycházely z toho, že stěžovatelka nebyla svěřena do výchovy F. R. na základě rozhodnutí příslušného orgánu, ani mu nebyla svěřena do výchovy rozhodnutím soudu. Z toho dovozovaly, že stěžovatelka tedy není dítětem, které by bylo převzato do péče nahrazující péči rodičů. Konstatovaly, že stěžovatelka nesplňovala podmínku nároku na sirotčí důchod, tedy, že F. R. nebyl osobou, který převzal dítě do péče nahrazující péči rodičů.

Výše uvedená aplikace ustanovení § 52 ve spojení s ustanovením § 20 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. je však zcela nedostatečná a navíc není správná. Nutno totiž vycházet z toho, že ustanovení § 20 odst. 2 tohoto zákona v sobě zahrnuje 3 skupiny dětí, které se považují za děti převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů. Jednak je to a) dítě, jež bylo převzato do této péče na základě rozhodnutí příslušného orgánu, dále se jedná b) o dítě manžela, které mu bylo svěřeno do výchovy rozhodnutím soudu, a poté c) dítě manžela, zemřel-li rodič dítěte nebo není-li znám. Z tohoto pohledu se však soud ani správní orgán touto otázkou nezabývaly, a i když je z provedeného řízení zřejmé, že stěžovatelka nesplňuje podmínky uvedené pod shora uvedenými písmeny a) a b), nasvědčují dosud provedené důkazy tomu, že stěžovatelka byla dítětem manžela, jehož rodič není znám.

Správní orgán ani soud totiž nezpochybnil, že F. R. byl manželem matky stěžovatelky V. R. Žalovaná pak dále vycházela z toho, že podle ověřeného rodného listu stěžovatelky, vyhotoveného dne 14. 2. 2001, není otec stěžovatelky uveden. Sama stěžovatelka ve svých podáních i ve svém výslechu u jednání soudu dne 24. 9. 2002 uváděla, že skutečnost, že není pokrevní dcerou F. R. zjistila až v souvislosti s řešením dědictví po jeho smrti. Uvedená skutečnost zasáhla významně do jejího dalšího života, neboť jí neměla možnost předcházet, a nyní již nemůže navrhopat určení skutečného otce a od něho požadovat zabezpečení po dobu přípravy na zaměstnání.

Z výše uvedeného tedy plyne, že doposud nebylo vyvráceno, že stěžovatelka je dítětem V. R., manželky F. R., a biologický otec stěžovatelky není znám. Uvedené ve svých důsledcích znamená, že stěžovatelka byla dítětem manžela, jejíž druhý rodič (otec) není znám, a nutno tedy konstatovat, že splňovala podmínku „dítěte převzatého do trvalé péče nahrazující péči rodičů“.

Zbývalo tedy posoudit, zda stěžovatelka splňovala další podmínku uvedenou v ustanovení § 52 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., t. j. zda byla na F. R. v době jeho smrti převážně odkázána výživou, kterou nemohli ze závažných důvodů zajistit její rodiče.

Z provedeného dokazování zatím lze vycházet z toho, že výživu stěžovatelky nemohl zajistit její biologický otec, který není znám.

V odůvodnění rozsudku se soud postavil na stanovisko, že stěžovatelka nebyla na F. R. odkázána výživou, neboť její matka řádně pracovala do 30. 6. 2000, a poté pobírala starobní důchod, takže z těchto příjmů mohla potřeby dcery uspokojovat.

Výše uvedený závěr však zůstává spíše v rovině hypotézy a není podle názoru Nejvyššího správního soudu podložen provedenými důkazy, neboť dosud provedené dokazování k objasnění této skutečnosti směřovalo pouze částečně.

K tomu nutno uvést, že stěžovatelka již v oprávněném prostředku a poté po celou dobu řízení zdůrazňovala, že F. R. nežil dlouhodobě ve společné domácnosti s její matkou, ale se stěžovatelkou, a choval se k ní jako k vlastní dceři. Matka sice bydlela v témže domě, ale protože je psychicky nemocná, žila v jiném bytě domu. Došlo dále k tomu, že matka, která původně pobírala přídavky na stěžovatelku, si tyto ponechávala, a proto je poté začal pobírat F. R., a od 15ti let věku sama stěžovatelka. Stěžovatelka ve svém výsledku (provedeném bez příslušného poučení podle § 131 o. s. ř.) uvedla, že matka přispívala na její potřeby jednou polovinou a druhou polovinou přispíval pan R.

V řízení dále byla vyslechnuta matka stěžovatelky V. R., ale bylo namítáno, že vzhledem k jejímu onemocnění není schopna poskytnout soudu podstatné údaje. Tato svědkyně ovšem uvedla, že žila ve společné domácnosti s F. R. a stěžovatelkou, avšak na způsob hospodaření, případně na zjištění, jakým způsobem přispíval zemřelý na potřeby stěžovatelky, nebyla dotazována. Totéž platí i u svědkyně M. S., sestry stěžovatelky, která sice rovněž uvedla, že F. R. žil s její matkou ve společné domácnosti, ale na konkrétní skutečnosti, které by objasnily, nakolik byla stěžovatelka odkázána výživou na zemřelého, nebyla rovněž soudem dotazována. Soud dále zjišťoval i výdělkové poměry matky stěžovatelky a zemřelého, avšak tyto blíže v odůvodnění napadeného rozsudku nezhodnotil, a neuvedl ani údaj, který zjistil ze spisu F. R., totiž ten, že rozhodnutím žalované ze dne 14. 9. 2000 mu byl přiznán zpětně plný invalidní důchod od 1. 1. 1997, kdy doplatek důchodu činil 214 743 Kč.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že není-li znám biologický otec stěžovatelky, lze stěžovatelku považovat za dítě převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů ve smyslu § 20 odst. 2 a § 52 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., a to i přesto, že nebyla zemřelým převzata do této péče na základě rozhodnutí příslušného orgánu, neboť byla dítětem manželky zemřelého, a její druhý rodič není znám. Za této situace pak bude třeba zkoumat další

podmínku, kterou zákon č. 155/1995 Sb. předpokládá pro vznik nároku na sirotčí důchod, t. j. podmínku převážné odkázanosti stěžovatelky na výživu zemřelého v době jeho smrti.

Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze důsledně tuto podmínku nezkoumal a neodstranil ani rozpory vyplývající ze srovnání výpovědi stěžovatelky a její sestry ohledně společné domácnosti F. a V. R. (matky stěžovatelky), bude třeba, aby dalším dokazováním uvedenou skutečnost objasnil. Nebude zřejmě vhodné, aby byla znova vyslechnuta jako svědkyně matka stěžovatelky, jejíž věrohodnost je zpochybňována závažným duševním onemocněním (o tom svědčí i v kasační stížnosti předložený znalecký posudek z oboru psychiatrie ze dne 15. 12. 2002 zpracovaný znalkyní MUDr. E. J.), ale bude třeba vyslechnout například ostatní obyvatele domu, v němž rodina R. žila s tím, že dotazy by měly směřovat na způsob hospodaření této rodiny a na to, jakým způsobem se podílel zemřelý F. R. na uspokojování potřeb stěžovatelky. Soudem provedené důkazy by pak měly být hodnoceny v souvislosti s výsledkem stěžovatelky, přičemž i výsledek stěžovatelky by měl být podrobnější ve vztahu k posuzované otázce. Na základě provedeného dokazování by mělo být pečlivě zvažováno, zda stěžovatelka byla na zemřelého F. R., a to v situaci, kdy otec stěžovatelky není znám a matka trpí závažným onemocněním, odkázána v době jeho smrti, t. j. do dne 26. 12. 2001, převážně výživou, když je zcela zřejmé, že biologický otec stěžovatelky tuto výživu vůbec nezajišťoval.

Nejvyšší správní soud tedy shledal v kasační stížnosti uplatněné námitky důvodnými, a proto nezbylo, než napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu